

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. március 29.
(virágvasárnap)

Horváth Géza

KIRÁLY, VAGY A TE KIRÁLYOD?

Énekek: 5,1-2; 331,1-2; 398,4-5; 331,4-5

Lekció: János 12,12-19

Alapige: János 12,14-16

Jézus pedig egy szamárcsikóra találva, felült rá, ahogyan meg van írva: „Ne félj, Sion leánya, íme, királyod jön, szamárcsikón ülve.”

Tanítványai először nem értették mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy abban a boldog és biztos tudatban lehetünk itt, hogy meghallgatod könyörgésünket és imádságunkat.

Köszönjük, hogy tőled kérhetünk, hozzád jöhetünk, és legfőképpen téged magasztalhatunk és dicsőíthetünk.

Köszönjük a virágvasárnap szép ünnepét. Áldunk, hogy nem kívánod tőlünk, hogy palmaágakkal jöjjünk, sem azt, hogy odaterítsük felsőruháinkat, hanem azt kívánod, hogy a szívnek elrejtett belső embere, Jézus Krisztus lakozzék hit által a szívünkben.

Áldunk, Urunk, hogy tanítasz bennünket az élet ösvényére. Hisszük, hogy teljes öröm van tenálad, és a te jobboldon gyönyörúségek vannak örökké.

Köszönjük, hogy összegyűjtöttél bennünket e helyre ezen a vasárnapon, és az elmúlt hét eseményeiből, történéseiből megpihentetni akarsz, megnyugtatni akarsz bennünket. Ezen a napon előrevetted nekünk azt a nyugalmat, amely a tieidnek örök osztályrésze lesz, amikor csak vasárnap, csak nyugalomnap lesz, és nem szűnünk meg téged áldani, magasztalni.

Köszönjük, hogy figyelmeztetsz, hogy ennek már itt a földön el kell kezdődnie. Köszönjük, hogy ennek előképe ez a mai nap is, amelyet azért rendeltél, hogy áldott

KIRÁLY, VAGY A TE KIRÁLYOD?

közösségben legyünk veled, igéddel éljünk, táplálkozzunk, növekedjünk, tanítást halljunk. Hogy egyre jobban megismerjük a mi Urunkat, az Úr Jézus Krisztust és az Ő feltámadásának az erejét.

Kérünk, könyörülj meg rajtunk, csendesíts el bennünket, akárhonnán vagy akárhogyan jöttünk, és igéd és Szentleked által végezd a te munkádat a szívünkben.

Ámen.

Igehirdetés

Bizonyára az itt ülők többsége sokszor hallotta már életében a virágvasárnap-i történetet, amelyet ilyenkor újból és újból felolvasunk, és mindig egy-egy olyan részletére figyelünk, amelyet talán eddig nem vettünk komolyan vagy nem figyeltünk rá. Én is így jártam, amikor János evangéliuma 12. fejezetéből (amikor még napi ige volt) elolvastam a virágvasárnap-i történetet. Érdekes az, ahogy János leír egy olyan mondatot, hogy tanítványai nem értették azt, ami történt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla.

A tanítványok tehát azon az első virágvasárnapon nem értették, hogy mi is az, ami történik. Miért történik mindez? Az a sokaság sem értette, akik ugyan mondják a 118. zsoltár igéjét: Áldott, aki az Úr nevében jön, az Izráel királya. — De azt írja János, hogy ők is csak azért mentek ki, mert hallották, hogy azt a jelt tette, hogy Lázárt kihozta a sírból, feltámasztotta.

Érdekes, hogy akkor a tanítványok nem fogják fel, hogy mi a jelentősége annak, ami itt történik, és mi a célja mindennek. Nem értették, azért, mert nem hittek az Írásoknak. Csak később, mikor Jézus megdicsőült, akkor emlékeztek vissza, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla. Gondoljunk a Zakariás könyve 9. fejezetére, egyértelműen és világosan le volt írva, hogy Jézus Krisztus számárháton ülve, szelíden és alázatos királyként fog eljönni.

Nyugodtan mondhatjuk, hogy ebből az igéből tehát világosan levezethetjük, hogy vajon az akkori tanítványokat a látás vezette-e, elég volt-e, hogy látnak, de mondhatjuk: nem volt elég. Mert akkor is a hit tartotta volna meg őket. Az Isten igéjében való hit, annak igaznak tartása. Később ezt értik meg. És honnan értik meg? Az Írásokból.

Azon a napon, amikor Jézus Krisztus bevonult Jeruzsálembe, csupán látás alapján nem lehetett megérteni azt, hogy ki Ő és mit akar. Akkor is az ige által munkált hit vezetett volna oda, hogy felismerik Jézusban a Krisztust, a Messiást, az Isten felkentjét.

A tanítványoknak virágvasárnap még nem az ige a mesterük és vezérük, amely elméjüket a helyes gondolkozásra és ismeretre irányíthatta és segíthette volna. Később ugyanez történik az emmausiakkal, amikor Jézus melléjük lép, és mit vet a szemükre? Hitetlenségüket, hogy nem hisznek az Írásoknak. Tudták, hogy mik történtek Jeruzsálemben azokban a napokban. Az asszonyok is erről tettek nekik bizonyosságot. Mindenki erről beszélt, csak ők éppen az Íráshoz, az igéhez nem nyúlnak, amely a hitük forrása lehetett volna.

Így járunk mi is, ha nem Isten igéje van előttünk, és olyan jó, hogy nem látásban kell járjunk, hanem hitben. Az akkoriak, akik láttak, nem biztos, hogy hittek.

És mi, akik nem látunk, hinnünk kell abban, amit Isten kijelentett. Éppen János írja le ezt az evangéliumban, amikor a Tamás-történet kapcsán halljuk azt a mondatot Jézus Krisztustól: „Boldogok, akik nem látnak, és hisznek.”

A ma embere is mindig látni akarna valamit, de a Lukács 16-ból jusson eszünkbe: „ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, akkor az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.” — Tehát valamilyen szenzáció, látható, kézzelfogható dolog sem győzi meg. De ott az ige kijelenti, hogy ha hallgatunk az Írásra, akkor az nekünk elég ahhoz, hogy hitben járjunk, maradjunk, és hitben célba is érjünk.

Mi nem látszott itt legfőképpen? Mi az, amit nem értettek? Ma arra figyeljünk, hogy nem értették, hogy Jézus Krisztus király. Miért nem értették? Azért, mert Jézus Krisztus, amikor eljött erre a világra és testet öltött, akkor tudjuk: az Ő istenségét elrejtette. A 440. dicséretből szép ez a sor, amikor arról éneklünk, hogy istenségét elrejtette, midőn testünket felvette. Istenségét nem letette, hogy Ő most már emberré lett, hanem istensége mellé még felvette a mi emberi formánkat is, hozánk mindenben hasonlónak lévén, kivéve a bűnt.

Nem hasonlatként, hanem példaként mondom, hogy el tudjuk képzelni ezt. Visszaemlékszem gyermekkoromra, amikor tanultuk is és mesélték a Mátyás király meséket, amelyben állítólag Mátyás király álruhában járta az országot, hogy megnézze, hogyan él a nép. És a királyi ruhájára felvett egy parasztgúnyát, és megleckézti a nagyurakat. Nekem gyermekfejjel az volt a csodálatos, amikor egyszer csak a király leveti ezt gúnyát, és feltűnik, hogy ő mégis a király. Ott a főurak szájatva és bosszúsán állnak, hogy nem ismerték fel a királyt.

Az egész történetben, amely virágvasárnapkal kezdődött, tulajdonképpen amikor Jézus Krisztus elrejteti a Ő istenségét, királyságát, éppen ezért nem értik, mert az ige ugyan beszél róla, csak nem látszik, hogy Ő király.

Emlékszünk, a vallatásnál kérde tőle a vallató: csakugyan király vagy te? És kezdi gúnyolni: milyen király vagy? Nincs is palástod. Adjunk rá egy királyi köpönyeget. Milyen király vagy? Nincs is királyi pálcád. Adjunk neked egy pálcát a kezébe — és csúfolják a Királyt. Csak az Isten igéje alapján lehetne hinni és tudni, hogy Ő valóban felkent király a népének. Tudjuk, hogy a kereszt fölé azt írják: Názáreti Jézus, a zsidók király. És a tömegeből többen megszólalnak: ne azt írd, hogy a zsidók király, hanem ahogy Ő mondta: a zsidók király vagyok. Miért mondták ezt? Mert mi nem ismerjük el királyunknak. Nekünk császáruk van. Az is elég nekünk. — Amit megírtam, megírtam. És végül tudjuk: Pilátus nem javítja ki a felírást, mert ez lesz fölötte: a názáreti Jézus, a zsidók király.

Feltehetjük a kérdést, hogy miért és hogyan király. Mert nem olyan lényegtelen dolog ez, hogy nem érdemes reá figyelni. Nem olyan külső dolog ez, hogy... Némelyek azt kiáltották: áldott a király. Lehet valamit mondani, de nem az a lényeg, hogy mondjuk, hanem az a lényeg, hogy azt mondjuk, amit hiszünk, amit vallunk. Azt mondjuk, hogy valóban Jézus Krisztus miért király. Jó megnézni az igében, ha már itt azt olvastuk, hogy megértették az Írásokból, hogy Jézus Krisztus miért király, mi történik ott virágvasárnap.

Ezért higgyük el, hogy ma, 2015. virágvasárnapján is csak az Írásokból érthetjük meg. Csak a Szentírásból világlik és tündöklük nekünk az, hogy Jézus Krisztus

KIRÁLY, VAGY A TE KIRÁLYOD?

miért és hogyan király. Ennek a szolgálatnak azt a címet adtam: Király, vagy a te királyod?

Jézus Krisztus király. Ez tény és valóság, mert az ige ezt mondja és kijelenti. Figyeljük meg: hogy szólt a prófécia? Ímhol jön néked a te királyod. Úgy van a prófécia: „Ne félj, Sion leánya, íme királyod jön.” — Ez a nagy kérdése a virágvasárnapnak, hogy Jézus király, vagy a te királyod? Vajon személyesen el tudjuk-e mondani, hogy Ő az én királyom is?

Vannak ma királyok a földön. Például a spanyol király nekünk nem királyunk. Tudjuk, hogy ki ő, mikor kezdett uralkodni, tudjuk, hogy egyszer majd uralkodásának vége lesz, de nekünk nem királyunk. Mi nem tartozunk az ő törvényeit megtartani.

Lehet Jézus Krisztusról így tudni, hogy Ő király. Lehet vallani, hogy Ő király. De ma azt kellene vallani, hogy a te királyod, meg az enyém. Jézus Krisztus nekem személyesen királyom. Miért király Jézus Krisztus? Az ígében szépen benne van. Két ígét idézek:

A Példabeszédek 8,23. Talán nem is gondoljuk, hogy a Példabeszédek könyvében milyen szép kijelentés van, amikor azt olvassuk: „Örök időktől fogva felkenettem.” — A királyt fel szokták kenni, és Jézus Krisztus, mint király, felkent. Tudjuk, hogy az Ő felkenetése három tisztségre vonatkozik: a mi prófétánkká, a mi főpapunkká és a mi örökkévaló királyunkká. — Ezt jelenti a Krisztus név.

Ha valaki vallotta, hogy Jézus a Krisztus, akkor ezt vallotta, hogy Ő nekem királyom is. Ezért volt olyan óriási hitvallás. Mert annak vallania kellett az ószövetségi kijelentést: Jézus Krisztus hogyan prófétám, hogyan főpapom és hogyan királyom. Most csak erre fogunk figyelni, hogy Jézus Krisztus felkent király.

A Zsoltárok könyvében van egy még szebb és még világosabb ige, a 2. fejezet 6. versében: „Én kentem ám fel az én királyomat Sionon, az én szent hegyemen.” Jézus Krisztus királysága, tehát uralma, az Atyától ráruházott hatalom, uralom.

Sokan talán nem értik ezt az ígét, hogy mit jelent: Sionon, az én szent hegyemen... Vegyük a térképet gyorsan és nézzük meg, hol van a Sion hegye. Vagy ismerjük az Ószövetségből, hogy mit jelentett a zsidó népnek a Sion hegye. — Nem azt jelenti, hogy nekünk esetleg el kellene zarándokolni oda. Jézus Krisztus uralma és királysága úgy áll előttünk, mint aki Ura ennek az egész teremtett világnak, hiszen Őbenne, általa, érette teremtett minden. Őbenne áll fenn és tartatik meg minden.

De úgy mondjuk ezt, hogy Jézus Krisztusnak van egy kiváltképpen való uralkodása. Jézus kiváltképpen való uralkodása pedig az övéi felett való uralkodást jelent. Az egyházat. Ezt jelenti itt a Zsoltárok könyve 2. fejezetében: a Sionon, az én szent hegyemen. Jézus Krisztus királya az Ő megváltott népének. Annak a népnek, amelynek egyik része ott van a mennyei dicsőségben, áldja és magasztalja Őt, a másik része pedig — ezek vagyunk mi — még itt vagyunk a harcmezőn, és itt vívjuk a mindennapok harcait. Jézus Krisztus kiváltképpen való uralkodását jelenti az övéin. Ennek az országlásnak az alapja az, hogy ezt az országot (a Lukács 22,29 szerint) az Atya Jézus Krisztusnak adta. Ez az ige azt mondja: „az én Atyám adott nekem országot.” Mert a királyhoz ország is tartozik.

Jézus Krisztus nem fiktív király. Tudjuk, hogy vannak fiktív számlák, amelyek nem valóságosak, vannak virtuális dolgok, amelyek nem valóságosak. Jézus Krisz-

tus azonban nem fiktív király, olyan, hogy nincs országa. Az elmúlt rendszerben voltak olyan országok, ahonnan a királyt elűzték és valahol idegen országban letelepedett, de nem volt országa. Jézus Krisztus olyan király, akinek van országa, mert az Atya adott neki országot, adott neki uralmat. Adott neki kiváltképpen való királyságot. Ennek az országnak az alapja a megváltás. (Ézsaiás 53,10 vagy 1Péter 2,9).

Mi történik a megváltásban? Az történik, és azért adta az országot az Atya Jézus Krisztusnak, hogy az Úr Jézus Krisztus ennek az országnak a polgárait egybegyűjtse az Ő igéje és Szentlelke által. Vagyis: át kell hoznia egy másik uralomból, egy másik országból, mégpedig a Sátán uralma alól kell Jézus Krisztusnak az övéit egybegyűjteni, és az Ő országába gyűjteni. A Sátánt nem királynak nevezi a Szentírás, hanem a világ fejedelmének.

Azért adta tehát az országot Jézus Krisztusnak, hogy ennek az országnak a polgárait gyűjtse (egyébként ezt nevezi a Biblia Isten országának, vagy mennyek országának. Erről olvasunk olyan sokat a Szentírásban, meg példázatokban). Hogy menjen át Samárián, menjen Galileába, hogy lehívja Zákeust. Sorolhatnánk tovább. És hívott bennünket szent hívással ebbe az országba, az Ő uralmába, az Ő uralkodása alá Jézus Krisztus, és tett a maga népévé bennünket. Ezért csak azok tartoznak ebbe az országba, de azok mind beletartoznak ebbe az országba, akiket Jézus Krisztus nem aranyon és nem ezüstön, hanem az Ő drága vérében, a Sátán uralma alól az Ő országába hozott át.

Így mondja egyik helyen az ige: Átvitt minket szerelmes Fia országába. És ha én ennek az országnak vagyok a polgára, akkor ennek az országnak van uralkodója, ez Jézus Krisztus. Ennek az országnak vannak törvényei, amelyek reám vonatkoznak. Ennek az országnak vannak szabályai, amelyeket meg kell tartanom. De ez jelenti számunkra azt, hogy Jézus Krisztus király, és ezért döntő az ma, hogy Jézus Krisztus király, vagy azt is el tudom mondani, hogy az én királyom is.

Ha valaki nem tudja elmondani, hogy Jézus az én királyom is, akkor azt jelenti, hogy nem jött át az Ő országába. Nagyon nagy bajban, nagyon nagy veszedelemben van, mert elveszett állapotban van. Így mondja Pál a korinthusi levélben: Még bűneitekben vagytok. Ezért olyan döntő, hogy a te királyod jön.

És a nép kit köszönt? A királyt. Mert azért mentek ki, mert Lázár feltámasztása olyan nagy hírrel járt, hogy azt látni kell. Ki az, aki ezt tette? De nem mondták azt: az én királyom jön. Jézus Krisztus az én dicső Megváltóm, és az én királyom, és uralkodik életem felett.

Ha már itt járunk, nézzük meg mit tanít Isten igéje arról, hogy Jézus Krisztus királyi tisztének négy eleme van. Miben nyilvánul meg az Ő királysága, uralkodása?

Első: győzelem. Győztes király Jézus Krisztus. Nem levert, nem legyőzött, hanem az egész virágvasárnap, nagypéntek, húsvét, az egész ünnepekör arról beszél, hogy Jézus Krisztus győzött. Győzelmet vettél, ó feltámadott... — ujjong fel a húsvéti ének, mert Jézus Krisztus győztes király.

A második: övé a dicsőség.

A harmadik: övé az uralkodás, mégpedig a tökéletes uralkodás, amely tökéletessé lett, amikor Jézus Krisztus felment a mennybe és ült az Atya jobbára. Tökéletesen uralkodik.

KIRÁLY, VAGY A TE KIRÁLYOD?

A negyedik: amit tesz ez a király. Vezeti, igazgatja az Ő országát. Vezeti, igazgatja az Ő országának népét és polgárait. Nem kell Jézust királlyá tenni — énekeltek: Jézus király és magát annak vallja, de hogy királlyá tegyék, nem javallja. Jézus király anélkül is, hogy ezt valaki vallaná. Milyen boldog ember az, aki személyesen vallja, hogy Ő az én királyom.

Milyen boldog igék vannak még, amelyek kijelentik, hogy milyen ez a király. Egy nagyon ismert igét idézek. Ézsaiás 9,7: itt az van kijelentve Jézus Krisztusról, hogy az Ő uralmának nem lesz vége.

Nem tudom, eszünkbe jut-e, hogy Angliában a mostani király van leghosszabb ideig a trónon. Tudjuk, hogy egyszer minden földi királyságnak vége lesz. Milyen jó, hogy a mi királyunkról mi van kijelentve? Uralkodásának nem lesz vége. Az Isten népe tudja, hogy én egy olyan országnak a polgára vagyok, egy olyan királyhoz tartozom, aki uralkodásának nem lesz vége. Nem fog meghalni.

Nem lehet puccsal eltávolítani. Nem lehet elűzni. Nem lehet elrabolni tőle a királyságot, mert ki van jelentve és meg van írva, hogy az Ő uralkodásának nem lesz vége. — Nem boldog tudat ez nekünk? Nekünk örökkévaló és nem ideig való királyunk van. Ezért az Ő országa is örökkévaló ország, ezért az Ő polgárainak mit akar adni? Örök életet akar adni. Azt akarja a mi királyunk, hogy mi vele uralkodjunk, vele ülünk az Ő királyi székébe. Azt akarja, hogy ahol Ő van, mi is ott legyünk. Lehet ennek a királynak az uralma alá tartozni.

Milyen rettenetes az, amikor a nép azt mondja: nekünk ez a király nem kell! Azt olvassuk a Lukács 19,27-ben. Az Úr Jézus Krisztus mondja: Sőt, az én ellenségeimet is, kik nem akarták, hogy rajtuk uralkodjam, hozzátok ide és öljétek meg előttem. Miért? Mert nem akarták, hogy rajtuk uralkodjam. Nem azt nem akarták, hogy király legyen, mert Jézus úgymint király, hanem, hogy rajtuk uralkodjam. — Ezekre ítélet vár Isten igéje szerint.

Jézus Krisztus tehát egybegyűjti ennek az országnak a polgárait szent hívással. Beviszi az Ő országába és állampolgárságot ad nekik. Jézus Krisztus mint dicső király úgy uralkodik ebben az országban, hogy az Ő népét megtartja, igazgatja és vezeti. — Ez nagyon fontos, mert az Ószövetségben mi volt a jó király feladata? Dávid királyságában látjuk, hogy ez egy előkép, ez úgy felvillantja egy kicsit, hogy milyen az, amikor olyan király uralkodik, akit az Úr ken fel. Dávid a felkent király. Saul, aki király lesz, róla kijelenti a próféta, hogy olyan király lesz, aki elvész. Dávid olyan király lesz, aki ad. Az országban béke van, jólét van. Nem lehet tökéletes, mert ez tökéletlen királyság, mert ember ül a trónon. De majd eljön Dávid fia, és az tökéletes király lesz.

Isten meg akarta nekünk mutatni, milyen az a király, aki pásztoralja az Ő népet, aki pásztorkirály, aki úgy uralkodik, hogy közben szolgál. Milyen király van az Isten népének? Aki azért jött, hogy Ő szolgáljon, és adja életét váltságul sokakért. Aki nem fehér lovon vonul be Jeruzsálembe. Nem díszkísérettel, fővezérek fegyverei közt, hanem szelíd és alázatos király.

Milyen csodálatos dolog ez, hogy ez a király pásztorkirály. Hiszen a királynak a feladata volt az Ószövetségben, hogy a nép jól éljen. Ne legyen háború. Működjön az infrastruktúra. Legyenek utak, hidak, ami a népnek a kényelmét vagy szükségét szolgálja.

Jézus Krisztus a mi királyunk? Ó, milyen jó lenne megérteni. Mert tele van a keze ajándékkal. Azt mondja az ige: Hogyne adna mindent minékünk... Milyen királyunk van nekünk? Aki gondoskodik rólunk. Felkiálthatunk a zsoltárral együtt: Áldott az Úr, napról napra gondot visel rólunk a mi szabadításunk Istene.

Egyszer majd tudjuk, hogy akkor lesz a vég, amikor átadja az országot az Istennek, az Atyának. Az 1Korinthusban ír erről Pál apostol. Miért adja át az országot az Istennek, az Atyának? Azért, mert megtörtént az egybegyűjtés. Mindannyian itt vannak. Megtelt a menyegzői ház. Nincs több kiadható állampolgárság. Átadja az országot Istennek, az Atyának azzal, hogy elvégeztem a munkát, amit reám bízta, megtartottam az enyéimet, nem vesztek el, megőriztem őket. Kezedhez adom őket, Atyám. De azért Jézus Krisztus marad ennek az országnak ura és királya.

Végül, mivel sok ige beszél erről, és ezért mondta Jézus, hogy az én országom nem e világból való, hogy király legyen Izrael felett. Végül nézzük, hogy mit jelent: a te királyod. Mit jelent, ha valaki vallja: igen, ez a király. Ez nem általánosan király, hanem az én királyom is.

Először azt mondja Isten igéje: akkor gyönyörködünk benne, hogy milyen fenséges és milyen dicsőséges királyunk van. Egy földi királyra, ha arra érdemes, büszke a népe. Az Isten népe pedig gyönyörködik a lelki királyában, Jézus Krisztusban. Gyönyörködjél az Úrban, mondja a zsoltár. Gyönyörködj a te királyodban, hogy mily hatalmas, mily fenséges, mily dicsőséges az én királyom.

Második: Aztán mit mond még Isten igéje? Azt, hogy akkor szolgáljunk ennek a királynak. Az Isten népének rangja, tiszte és lehetősége, hogy ennek a királynak az uralma alá adja magát, és szolgálatára álljon. Azzal a kéréssel: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

Harmadik: nem akarok soha más uralma alá tartozni. Elég nekem, hogy Ő az én királyom.

Ezért a 149,2 zsoltárban egy szép ígét olvasunk: Örvendezzenek hát Sion fiai az Ő királyuknak. Megint Sion fiai, leányai. Miért? Mert aki nem a Sion fia, leánya, az nem tud neki örvendezni. Az nem talál Jézus Krisztusban gyönyörűséget. Az Ő királyi uralma semmit nem jelent. Miért? Azért, mert saját maga felett uralkodik, saját maga dönti el az ügyeit, nekem ne szóljon senki bele a dolgaimba.

Akinek pedig Jézus Krisztus a királya, az azt mondja: Jézus Krisztus, te uralkodj. Oda megyek, ahova parancsolod, akár tűzre, akár vízre kívánod. Azt teszel velem, amit akarsz, azt veszel el tőlem, amit akarsz. Annyit veszel ki a zsebemből, amennyit akarsz. Én nem uralkodom semmi felett. Nem én döntöm el, hova megyek továbbtanulni, hogy milyen szakmát választok. Nem én döntöm el, hogy ki tetszik nekem, ki nem. Jézus Krisztus, te uralkodsz, és én boldog vagyok, hogy csak rád kell figyeljek, és téged kell kövesselek.

Nem mindegy tehát, hogy király, vagy a te királyod. Miközben a nép nem vette észre, hogy Ő király, olyan szép az, ahogy a Golgotán az egyik lator észreveszi, és azt mondja: Uram, emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te országodban. Valakinek az Isten Szentlelke felfedi az ige igazságát. Vagy a megtérő százados: bizony, ez az ember Isten Fia volt.

KIRÁLY, VAGY A TE KIRÁLYOD?

Jó lenne, ha a virágvasárnap ezt jelentené, és együtt vallanánk azt, amit majd éneklünk: az Ő királysága bő áldás, ott van a felszabadulás. Fáradtak ott megnyugszanak, ínségesek megáldatnak.

Boldog vagy-e, hogy Jézus a királyod?

Énekeljük a 398,4-5 éneket.

4. Ő királysága bő áldás,
Ott van a felszabadulás,
Fáradtak ott megnyugszanak,
Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtés dicsérje,
A Király Krisztust tisztelje;
Angyali ének zengjen fenn,
S mind e föld mondja rá: Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus, köszönjük, hogy virágvasárnap és az utána következő napokban, nagypénteken is, kétségen felül állt, hogy te király vagy. Még amikor gyaláztak, és amikor úgy látszott, hogy erőtlen vagy, akkor is sugárzott rólad a dicsőség, a fenség, hogy minden aszerint történik, ahogyan meg van írva.

Köszönjük, hogy mindez a megváltásért történt, hogy ennek az országnak legyenek olyan polgárai, akiket te egybegyűjtesz, akiket elhívsz, megigazítasz, megszentelsz, megdicsőítesz.

Köszönjük, hogy sokan elmondhatjuk itt: milyen jó, hogy te vagy a mi királyunk, hogy királyunkká lettél, és nem is akarunk soha más uralma alá tartozni, csak a te uralmad alá, Jézus Krisztus.

Könyörgünk azokért, akik még nem tudják, hogy te személyesen királyuk vagy, vagy akarsz lenni, hogy ne menjenek ítéletre. Vond az Ő szívüket közelebb tehozzád, egész magadhoz, Urunk. Azoknak a szívét, akik nem akarják, hogy uralkodj felettük, mert azt gondolják, hogy ők maguk is tudják az életüket vezetni. Nincs szükségük uralkodóra és királyra.

Köszönjük, hogy olyan szolgák lehetünk, akik mégis fiak vagyunk és mégis szabadok. Gyönyörűség nekünk, hogy neked szolgálhatunk, hogy arra méltatsz bennünket, annyira becsülsz bennünket, hogy azt mondd: nemcsak szolgáid vagyunk, hanem munkatársaid, barátaid. Mutass rá, hogy van reménységünk, van jövőnk, és lesz feltámadásunk.

Kérünk, vezess bennünket, családjunkat, szeretteinket, a gyermekeket. Te áldj meg abban a közösségben, ahova helyeztél bennünket, itt a gyülekezetben és a világban is, hogy lássák rólunk, hogy országod népe vagyunk, hozzád tartozunk, és te vezetsz minket mindhalálig.

Legyen tied a dicsőség, örökkévaló királyunk.

Ámen.